

Седумъ кралеви шетаеъ земя

по краина.

Седнале мн до седумъ крале'и
 Седнале ми на ладна ме'ана,
 Ядѣтъ, пиетъ мушафере чинѣтъ,
 Да шетаеъ земя по краина.
 И имъ велитъ Секула Детенце:
 „Ти съ моля, вуйко, да ме зе'ишъ,
 Да шетаме земя по краина,
 Да шетаме земя Караблашка,
 Да шетаме земя Арбанешка,
 Да шетаме земя Ингилеска,
 Да шетаме земя Арапинска,
 Да шетаме земя Туратинска.“
 Тога велитъ Марко Кралевике:
 „Ясъ те зема, синко, да шетаме,
 Ама тамо, синко, ми ъе лошо;
 Тамо немаъ ни вода студена,
 Тамо немаъ ни сенка висока,
 Да седнине да съ оладиме.
 Тамо иматъ бунаръ баталіа,
 Нѣтре иматъ зміа тройногла'а,
 Що да влезитъ 'се си го изедвитъ,
 Никому му вода та не да'атъ.“
 Тога велитъ Секула Детенце:
 „Земайте ме, вуйко, я да пдамъ!“
 Го зедо'е Секула Детенце,
 Отидое земя да шетаеъ
 Да шетаеъ земя по краина.
 Ми пойдо'е во гора зелена,
 Ми найдо'е бунаръ баталіа,
 И нимъ имъ съ студна вода спило.
 Тога велитъ лудечекъ Секула:
 „Айви віе до седумъ крале'и!
 Сопашите свилени пояси,
 Вързете ме преку поло'ина,
 Пущете ме въ бунаръ баталіа,
 Да нацърпа една студна вода.“